FLECARUL

VICTOR ANTOHI

Cînd a intrat în cafenea, cîteva capete s-au întors să-l privească, dar pentru scurt timp, căci filmul transmis la te-ve, un film vechi cu cow-boy, părea a fi mai interesant decît mutra sa. Se duse la automatul de la bar, băgă o fisă şi apăsă pe butonul roşu sub care scria „whisky". Cu băutura în mînă, îşi căută un loc lîngă ceilalţi în faţa ecranului. Sorbi puţin din paharul înalt şi începu să urmărească mai atent cele ce se petreceau pe ecran. Din cînd în cînd rostea, foarte încîntat, „fantastic" – dînd din cap ca şi cum ar fi fost un cunoscător în ale filmului cu cai.

— Fantastic, dom'le! spuse la un moment dat cu voce mai tare. E formidabil cum ştiu să cadă caii ăştia, la ţanc, bine dresaţi, bine…

Vecinul din dreapta îi făcu semn să termine, dar nu-l luă în seamă.

— Se vede că sînt tineri. Uite cum mai aleargă! Mi-ar fi plăcut să trăiesc în timpurile acelea. Un pistol şi-un cal, ce-ţi mai trebuia! Am citit undeva că animalele astea, cînd îmbătrîneau şi nu mai puteau juca în filme, erau duse la tăiat şi se făcea un aliment din ele, care se chema, dacă-mi amintesc bine, salam.

— Uite ce-i, amice, îl opri din monolog un tip solid, noi vrem să vedem filmul, în linişte, e clar? În linişte!

— Prea bine, prea bine. Şi eu cred că ar trebui să fie mai multă linişte. Dar mă întreb, şi bănuiesc că şi dumneavoastră faceţi deseori acest lucru, unde putem găsi linişte? Sîntem o biată planetă de tranzit, unii vin, alţii pleacă, forfotă mare. Apropo de plecat, ştiţi ce mi s-a întîmplat zilele trecute la Oficiul de Trimitere în Alte Părţi?

Cei din jur începură să dea semne de nerăbdare şi să-şi vorbească în şoaptă.

— Oare n-ar trebui să-l aranjăm? spuse unul.

Barmanul sări de la locul său:

— În regulă, băieţi, dar după aceea să-l scoateţi afară, ştiţi, altfel o să-mi pierd o groază de timp cu declaraţiile.

Vecinul din stînga Celui-ce-nu-mai-Tăcea părea că stă în dubiu:

— Totuşi pare destul de nou. N-ar fi oare păcat?

— Ce păcat? Toată seria lui a fost depăşită încă din prima fază. De altfel, ziarele nici nu mai acordă atenţie unor chestii de astea. La început mai făceau tapaj că sîntem împotriva civilizaţiei, a progresului şi alte lucruri mărunte. Deci sîntem de acord?

Fiecare dădu din cap şi într-o clipă îl înconjurară pe Cel-ce-nu-mai-Tăcea. Acesta se uită speriat la cei din jurul său:

— Ce vreţi de la mine?

Apoi strigă mai tare:

— Vreau să plec, lăsaţi-mă în pace.

În timp ce cîţiva îl apucară strîns de mîini, tipul solid începu să-l pipăie pe spate. Prinsul începu să se zbată şi să ţipe:

— Nu! Nu vreau! Ajutor!

Tipul de la spate găsi în sfîrşit ce căuta şi cu o mişcare bruscă trase de sub haina victimei un circuit.

Toţi răsuflară uşuraţi, reluîndu-şi locurile din faţa televizorului.

În stradă zăcea, nemişcat, Cel-ce-nu-a-vrut-să-Tacă.